

Sygn. akt III KK 343/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 lutego 2016 r.,  
sprawy: **T. C.**  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 21 kwietnia 2015 r., sygn. akt II AKa [...]  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O.  
z dnia 2 grudnia 2014 r., sygn. akt II K [...],

**postanowił**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazaną T. C. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2015 r., II AKa [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 2 grudnia 2014 r., II K [...], którym wymierzono skazanej karę z 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo zabójstwa popełnione w stanie poczytalności ograniczonej w stopniu znacznym.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego kasację wniósł na korzyść skazanej jej obrońca, w której zarzucił naruszenie prawa procesowego – art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 202 k.p.k. poprzez nie swobodną ocenę opinii biegłych psychiatrów i psychologa, ale wręcz dowolną sprowadzającą się do wybiórczego

dobierania faktów z opinii, które posłużyłyby potwierdzeniu, że skazana T. C. miała znacznie ograniczoną zdolność rozpoznawania znaczenia czynu zamiast wobec niedających się usunąć wątpliwości co do stanu poczytalności oskarżonej rozstrzygnąć ten fakt na jej korzyść, w konsekwencji uznać, że miała całkowicie zniesioną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Podnosząc ten zarzut, obrońca wniósł o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania karnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy właściwemu sądowi.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Po pierwsze, podniesiony w niej zarzut skierowany jest, wbrew art. 519 k.p.k., wobec orzeczenia Sądu Okręgowego w O., a nie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], w sytuacji gdy Sąd odwoławczy w niniejszej sprawie nie przeprowadzał postępowania dowodowego, nie oceniał zgromadzonych w sprawie dowodów, a jedynie kontrolował prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. Po drugie, zarzut kasacyjny oraz jego uzasadnienie stanowią, niemalże, poza drobnymi zmianami językowymi, dosłowne powtórzenie zarzutu apelacyjnego (zarzut 1) i jego uzasadnienia (s. 2-4). Po trzecie wreszcie, choć w petitum nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie sformułowano jakichkolwiek zarzutów naruszenia prawa przez Sąd Apelacyjny, w uzasadnieniu kasacji zostało zawarte jedno zdanie, które – przy zastosowaniu art. 118 k.p.k. – można by odczytywać jako zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 457 § 3 k.p.k. w odniesieniu do sformułowanego w zwykłym środku odwoławczym zarzutu naruszenia art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. („Sąd Okręgowy a w ślad za nim Sąd Apelacyjny nadal z niezrozumiałych dla skarżącego powodów orzekając o winie oskarżonej oparł się o opinię biegłych z W. (...)\", s. 3 kasacji, pisownia oryginalna zachowana). Stoi temu jednak na przeszkodzie to, że zdanie to zostało także zawarte z uzasadnienia apelacji (s. 3 uzasadnienia apelacji), z dodaniem jedynie słów „Sąd Apelacyjny”. Nawet gdyby jednak uznać, że zarzut taki został sformułowany, to i tak musiałby być uznany za oczywiście bezzasadny. Obrońca skazanej nie poddał bowiem analizie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, by choćby podjąć próbę wykazania, że uzasadnienie to, w odniesieniu do

sformułowanych w apelacji zarzutów, jest wadliwe. Lektura pisemnych motywów wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] prowadzi, z kolei, do wniosku, że Sąd ten miał na uwadze zarzut 1 apelacji i wskazał w sposób jasny i niemogący budzić jakichkolwiek wątpliwości, dlaczego opinia biegłych z [...] Specjalistycznego Centrum Zdrowia w P. nie może być uznana za wiarygodną. Stwierdził mianowicie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, co przyjął w swojej opinii ten zespół biegłych, że u skazanej doszło do zaburzenia świadomości, czy niepamięci. Była ona w stanie odróżniać fakty, które miały miejsce w krytycznym dniu, także po dokonaniu zabójstwa (s. 5). Tego, z kolei, stanowiska obrona nawet nie próbuje zwalczyć, nie podnosząc w tej mierze jakichkolwiek zarzutów.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 624 § 1 k.p.k.

Z tych to względów orzeczono, jak wyżej.